

Ik ben.... en ik werk nu 14 jaar bij het korps als politieagent. Ik ben ook ME-er.

Ik zou mijn verhaal het liefst doen bij een vertrouwenspersoon binnen de organisatie. Maar ik ben bang dat mijn verhaal dan naar buiten komt. Dat is meer gebeurd bij collega's die bij vertrouwenspersonen hun verhaal deden. Ook al voor de coronacrisis.

Via via kwam ik contact met de BPOC2020.

Het is nogal onwerkelijk allemaal. Ik leg hier een anonieme verklaring af, als een soort klokkenluider. Dat zie je wel eens op de televisie, maar dat dat mij ooit zou overkomen had ik nooit verwacht.

Ik wil vooral praten over de veranderde sfeer binnen het korps. Dat heeft zich wel versneld sinds de coronacrisis. Die sfeer is er één van onderling wantrouwen. Er hangt constant spanning.

Wat me vooral irriteert is dat we naar buiten toe de schone schijn op houden. We zijn de collega's 'met een blauw hart'. Dat impliceert een eenheid die er niet is. Ook in de media houdt de organisatie die schijn op.

Wanneer het in de media gaat over geweld tegen burgers, zoals toen met die Arubaanse jongen Mitch Henriquez, houden ze elkaar allemaal de hand boven het hoofd. Maar die jongen is gewoon gewurgd en doodgeschoot. Ik heb de jongens daar over horen praten. Hij is gewoon zwaar mishandeld, en ze gingen door toen hij niet eens meer bewoog. De agressie waarmee ze hem te lijf gingen was afgrijselijk.

Nu wordt er natuurlijk gedaan of dat een incident is begaan door een paar rotte appels. Daar klopt niets van. Sinds al die demonstraties is het een feest voor die 'paar rotte appels'. Ze kunnen er met toestemming en instemming van de leiding op los slaan.

En wanneer ik daar als ME-er sta met collega's die volkomen los gaan, moet ik ze nog rugdekking geven ook. Dat maakt mij medeplichtig aan mishandeling.

Het resultaat van het gedrag van de politie is dat burgers ons niet meer vertrouwen. Daardoor loopt het ook in relatief onschuldige situaties al snel uit de hand. Want burgers spreken ons op straat aan over het geweld, omdat ze bij de politie geen gehoor krijgen. Dat mondt dan regelmatig uit in een discussie waarbij burgers dingen zeggen die dan als belediging worden opgevat, met alle gevolgen van dien.

Klachten van burgers wordt niet of nauwelijks op gereageerd.

Ik ben erbij geweest dat een burger het bureau belde om een klacht in te dienen. De collega zei dat hij/zij teruggebeld zou worden, en noteerde het telefoonnummer. Na beëindiging van het gesprek verscheurde hij het papiertje waar hij het nummer op had geschreven, en gooide het weg met de woorden: "zo, weer een klacht afgehandeld".

Wanneer er misstanden naar buiten komen, en de media pikken het op, zijn het zogenaamd altijd uitzonderingen, en beloven ze een onderzoek. Dat onderzoek draait er meestal op uit dat het een incident was.

Meestal wordt er in de media prijzend over de politie gesproken: we hebben het zwaar, worden onderbetaald, maar zijn er toch maar mooi voor de burgers. Er wordt gedaan of we samen solidair zijn, en een 'blauw hart' hebben voor de organisatie. Dat is onzin.

Het werk heeft alle glans verloren. Ik heb de stap nog niet genomen, maar in mijn achterhoofd weet ik al dat ik de organisatie ga verlaten.

Mijn verhaal doen bij u heeft mij wel wat opgelucht.

Januari 2021

Maart 2021

Mijn verklaring mag van mij voorlopig alleen als transcriptie op de website geplaatst worden.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses